ИЗЛИЗА ОТ 1900 ГОДИНА

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА ЗА РЕЛИГИОЗНА И ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНА ПРОСВЕТА

ГОДИНА CXI, БРОЙ 7 | СОФИЯ, 1-15 АПРИЛ 2010 г. | ЦЕНА 0,70 лв.

e-mail: sinizdat@gmail.com | www.bg-patriarshia.bg

Тема на броя:

РАДВАЙТЕ СЕ ВИНАГИ В ГОСПОДА

В навечерието на най-светлия християнски празник – Възкресение Христово – поместваме Пасхалното послание на Св. Синод на БПЦ към клира и богомолния народ.

✣ **С пасхалната радост са пропити и статиите: „За християнските радости, произтичащи от Христовото Възкресение" на архиепископ Серафим (Соболев), „Радвайте се винаги в Господа" на прот. Яков Михайличенко, както и статията на прот. Кирил Попов за „Великата пасхална радост в църковните песнопения" – стр. 4-5.**

✣ **За новите очи, с които гледа на себе си и света един новообърнал се християнин, както и на своеобразната духовна изолация и неразбиране, в която се оказва той в своето обичайно обкръжение, е статията на Десислава Шаркова „Черната овца и Добрият Пастир" – стр. 7.**

✣ **Позитивизъм и повод за самочувствие в навечерието на Великден откриваме и в интервюто на Александра Караминкавева с митрополита на САЩ, Канада и Австралия Йосиф, озаглавено „Трябва да сме горди, че сме духовни чеда на БПЦ". Как се „ражда" и въпитава един добър архиерей; оскърнала ли е днес Църквата отдръвнитни духовници и какви са основанията ни да се гордеем, че сме чеда на БПЦ – това са някои от въпросите на които отговаря нашият архиерей – стр. 3-7.**

✣ **С желание да се почертае светлината в този, посветен на светлата Пасха брой, и да си отговорим донякъде защо цеиият живот на Църквата минава под знака на Кръста Господен, представяме статията на Анула Христова „Тайнството Болка". Статията е опит за православен богословски прочит на феномена на болка и нейното значение и смисъл в човешкия живот – стр. 6.**

✣ **За отдавна жадуваното от всички Възкресяване на духовното общение и академичното сътрудничество между двете братски институции – Църква и Богословски факултет, в лицето на Великотърновска епархия и Великотърновския православен богословски факултет, четете на стр.8.**

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!

ПАТРИАРШЕСКО И СИНОДАЛНО ПАСХАЛНО ПОСЛАНИЕ

Хвалете Господа, прославяйте Го всички народи!
(Пс. 116:1)

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!

Възлюбени във възкръсналия Господ чеда на Българската православна църква,

В утрото на Пасха отново присъединяваме молитви към ангелския хор, за да възпеем всички, заедно с цялото творение, деня на живота! Да възвадем благодарност, „да се зарадваме и да се развеселим" (Пс. 117:24) в деня, когато Христос Бог ни преведе от смърт към живот. Този, Който е „възкресението и животът" (Йоан. 11:25), удържа Своята победа над тлението и смъртта, за да дарува на всички живот вечен! В този ден – заедно със светите мироносици – отново намираме отвалѐн надгробния камък, а гробът, където бе положен Разпнатият, се оказа празен! В този светъл ден светът за първи път чу благата вест за освобождението си от властта на греха и смъртта! В този най-тържествен ден, истински „Празник на празниците", пълнотата на Църквата отново вознася благодарствени молитви и от препълнено сърце (Лука. 6:45) възкликват устата на всички верни: „Христос воскресе!"

Господ Иисус Христос, Единородният Син Божи, „Който заради нашето спасение" (Символ на вярата, 3) прие човешка плът и стана Син човешки, Той Същият тридневен възкръсна от мъртвите, обезсили властта на смъртта и донесе на света живот, тъй като „в Него имаше живот" (Йоан. 1:4). Той е, за Когото свидетелстват Писанията – Който пророците възвестяваха, апостолите проповядваха, а цели народи с вяра приемаха. Него възпява Църквата, Него слави цялото творение, за Него отново свидетелстваме в деня на Възкресението, когато радост преизпълва душите и сърцата ни.

Свършиха се за повярвалите дните на мрака и непрогледната тъма. Над целия свят се възцари светлина – светлината на Възкресението. Открита ни е надеждата за вечния живот, затова в този светъл ден нека „никой да не оплаква своята бедност, понеже Царството небесно е отворено за всички" (св. Йоан Златоуст, из „Похвално слово за Пасха"). Животворната любов, възсияла от празния гроб, е за всеки и всички. Възкръсналият Господ Иисус Христос е „богат с милост" (Еф. 2:4). Той е Добрият Пастир, Който дава щедро живот, при това живот „в изобилие" (Йоан. 10:10). Днес Той отново се обръща към всички ни и лично към всеки от нас с думите: „Който вярва в Мене, и да умре, ще оживее. И всеки, който живее и вярва в Мене, няма да умре вовеки" (Йоан. 11:25-26). Защото Възкресението на Христа Спасителя е залог за личното възкресение на всички онези, които с вяра Го приемат за свой път, свои истина и свой живот (срв. Йоан. 14:6).

Отечески поздравяваме всички верни чада на Православната ни църква, в родината и далеч от нея, с пресветлото Христово Възкресение и молим Всеподателя Бога да дарува на благочестивия ни народ много духовни сили, та преуспявайки във вярата и благочестието, да наследим и Неговото вечно Царство! Амин!

Жените мироносици при Гроба Господен. *Руска икона, края на XIX в.*

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА СВ. СИНОД
† МАКСИМ

ПАТРИАРХ БЪЛГАРСКИ И МИТРОПОЛИТ СОФИЙСКИ

ЧЛЕНОВЕ НА СВ. СИНОД:

† Врачански митрополит **КАЛИНИК**
† Сливенски митрополит **ЙОАНИКИЙ**
† Видински митрополит **ДОМЕТИАН**
† Варненски и Великопреславски митрополит **КИРИЛ**
† На САЩ, Канада и Австралия митрополит **ЙОСИФ**
† Великотърновски митрополит **ГРИГОРИЙ**
† Русенски митрополит **НЕОФИТ**
† Неврокопски митрополит **НАТАНАИЛ**
† Плевенски митрополит **ИГНАТИЙ**
† Старозагорски митрополит **ГАЛАКТИОН**, временно управляващ Западно- и Средноевропейска епархия
† Ловчански митрополит **ГАВРИИЛ**
† Пловдивски митрополит **НИКОЛАЙ**
† Доростолски митрополит **АМВРОСИЙ**

ХРОНИКА България

Лагерът „Слънчев бряг“ в Ловеч

В началото на всяка пролет, вече 21 години, в Ловеч се прави едно възпоминание – на всички невинно убити по времето на комунистическия режим в България.

Когато идваш в града с автомобил и по някаква причина вдигнеш главата си към скалните масиви, които заобикалят Ловеч, ще видиш кръст. Този кръст означава мястото, където много човешки същества без логична причина и по особено зверски начин са намерили смъртта си. Това е „Слънчев бряг“.

Тук в скалата зее огромен кратер, изсечен от ръцете на около 1500 заточени без съд и присъда българи, защото са били част от интелигенцията на онова време, отказала да приеме стандартите на комунистическия светоглед или просто защото са изглеждали по-различно.

Работният ден в изправителния лагер е започвал точно в 4,00 ч. сутринта и завършвал в 22,00 всеки ден, в дъжд, студ, сняг. Норматa, която трябвало да превъзхвърлиш „непокорните“, варирала между 6 и 20 кубика камъни дневно, добивани буквално от земята с голи ръце. Този, който не си изпълнел заданието, бил пребиван.

Мнозина намерили смъртта си тук, в тази каменна голгота. Телата не били връщани на роднините, за да не всяват смут и за назидание.

Негово Високопреосвещество Ловчанският митрополит Гавриил със свещеници от Ловеч на **20 март** отслужи на това печално място панихида и се обърна към събраното се множество с думи на болка и съжаление. Той каза, че садизмът не е присъщ на човека, той не е естествена страст и за да стане някой садист, той трябва да се „потруди“ за това, да „усъвършенства“ себе си в злото. И още, че мракът вътрани ги бори срещу просвещението. Християнството учи на любов и просвещава човека, затова е необходимо да възхваляваме тази добродетел, за да не позволим на мрака да ни владее.

Ловчанска митрополия

Новостроящ се храм „Св. Николай Чудотворец“

Продължава строителството на църквата в бургаския квартал „Медея рудник“, което стартира на 2 октомври 2008 година. Изграждането се осъществява от фирма „Доломит“. От 2 октомври започна работата и по монтирането на оградата, която ще обезопасява терена, стартирахи и изкопните работи.

За да започне строителството, бяха увоени 250 000 лв., които общинската администрация заложи в проекобюджета за 2008 г. и бяха приети от Общинския съвет.

В общинския бюджет за 2009 г. бяха заложени още средства, уточни кметът Николов.

Изграждането на храма в „Медея рудник“ ще бъде част от голям църковен комплекс с училище, трапезария и др.

Г-н Николов изрази убеждението си, че с реалния старт на строителство ще бъде даден знак и към бизнеса да подпомогне изграждането на първата църква в най-големия бургски комплекс.

Сайт на храма: www.svetinikolaibs.com

Разплащателни сметки:

Райфайзенбанк
Титуляр: Църковно настоятелство „Свети Николай“,
Клиентски номер: 922 076
BIC: RZBBBGSF
IBAN №: BGN: BG51RZBB91551092207611 (лева);
BG RZBB9155 (ц. д.); BG RZBB9155 (евро);
BG RZBB9155 (друга валута).
Банка ДСК, клон ФП Бургас: BIC код: STSABGSF
IBAN: BG48STSA93000001553712
Разплащателна сметка №: 02/ 3533712
Име: Църковно настоятелство; ***фамилия:*** храм „Свети Никола“; ***№ на банкова карта:*** Бургас

ЮБИЛЕЙ

30 години от избирането на Сливенския митрополит Йоаникий

През месец април се навършват 30 години от избирането и утвърждаването на Неговo Високопреосвещество Йоаникий за Сливенски митрополит. През годините на своето митрополитско служение той съвестно изпълнява обета, който дава в словото си при въдворяването му на Сливенската катедра: да благовести Словото Божие, неизменно и неотклонно да направлява поверените му в Господа чеда в здравото православно учение, да увещава и назидава за истинните на вярата, както и да ди над работниците на Божията нива и с любов да поощрява тяхното усърдие.

За нас, слушателите на Синодално издателство, е щастие и привилегия да съучастваме в делото на книгоиздаването и просвещението, на което се е посветил митрополит Йоаникий. А поемайки поста на директор на издателството, той насочи и към нас своята пастирска грижа. С пиетета, който митрополит Йоаникий има към словото и тружениците на словото, той неизменно пред слушателите подкрепя нашите усилия и ни насърчава, напътства и вдъхновява да вършим с ревност и усърдие нелекото си служение.

На многая лета, високопреосвещени Владико!

Монашеско пострижение в Троянския манастир

На **21 март** – Неделя на св. преп. Мария Египетска, в Троянската св. обител бе отслужена тържествена архиерейска св. Василиева литургия от Неговo Преосвещество Деволски епископ Теодосий – игумен на манастира, в съслужение с манастирското братство: архим. Августин (Здравков), архим. Пахомий (Атанасов), архим. Григорий (Лозев), йером. Кирил (Тодоров), свещ. Стефан Паликаров и прот. Станимир Маринков – енорийски свещеник в гр. Троян.

Храмът бе преизпълнен с богомолен народ от цялата страна, дошъл да вземе молитвено съучастие във възкресната богослужба. След отпуста прозвуча многолетие за Неговo Светейшество Българския патриарх Максим, Св. Синод на БПЦ, правителството и българския народ.

След това, с благословеното на Българския патриарх Максим, се пристъпи към чина на постриженето в малка схима на Владимир Цанев. В притвора, свалил светското си облекло, младият послушник с духовен трепет очакваше момента на своето новораждане в Христа.

Воден под мантия от йером. Йосиф (Михайлов), при пеене на „Обятия Отча“ с покайно настроение г-н Цанев пос по своя нов житейски път, приемайки ангелския образ. Пристъпвайки в наоса, той взе благословение от чудотворната икона на св. Богородица – Троеручица, молейки нейното застъпничество в

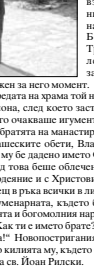

този важен за него момент.

В средата на храма той направи три земни поклона, след коеи застана пред олтаря, където го очакваше игуменът епископ Теодосий с братята на манастира. След като даде монашеските обети, Владимир бе постриган и му бе дадено името Филарет.

След това бе облечен в пълно монашеско одеяние и с Христовия кръст и запалена свещ в ръка всички в лития се насочиха към игуменарната, където беше поздравен от братята и богомолната група с традиционното: „Как ти е името брате? – Спасявай се в Господа!“ Новопостриганият монах бе отведен до килията му, където беше изпят тропарът на св. Йоан Рилски.

Нека пожелаем на Неговo Преподобие монах Филарет да пребъдва под покрова на Божията Майка и воден от нея по пътя на спасението да достигне до Истината и Вечния Живот – Христос.

Троянски манастир

Изложба на икони във Видин

На **25 март** във връзка с празника Благовещение, с благословението и присъствието на Неговo Високопреосвещество Видински митрополит Доместиан се състоя изложба на реставрирани икони. Тя бе подредена във фоайето на Държавната филхармония – Видин.

Изложените пред видинската общественост икони са реставрирани с голямо усърдие и професионализъм от г-жа Антонина Славова под вещото ръководство на Величкия епископ Сионий, викарий на Видинския митрополит.

Иконите преди това са се намирали в иконохранилището на Видинска митрополия и из различни храмове на епархията, като са били в окаяно състояние.

До момента са реставрирани 35 икони, от които 25 намериха място в настоящата изложба, посветена на Благовещение. В хранилището на митрополията има още икони, които предстои да бъдат реставрирани. За тази цел в митрополитския храм „Св. Николай Чудотворец“ във Видин е поставена дарителска каса за набиране на средства.

Изложбата бе открита от Величкия епископ Сионий. Той обясни произхода на иконите и изтъкна достойното поведение и вярата на нашите предци.

На изложбата присъстваха г-жа Елка Георгиева, зам.-областен управител на Видин, г-н Борислав Ванков, зам.-кмет на Видин, както и много гости от различни видински държавни, културни, обществени и граждански институции и учреждения.

Изложбената зала бе препълнена от хора, дошли да видят и да се докоснат до безценното богатство на епархийската Църква.

Видинска митрополия

Упокои се в Господа игуменът на ХиленДарския манастир

В неделя **21/8 март**, петата неделя на Великия пост, на 87 години се упокои в Господа Неговo Високопреподобие архимандрит Мойсей (Жаркович), игумен на ХиленДарския манастир на Света Гора.

Той е роден на 10. 02. 1923 г. в Каменица край Валево със светското име Станислав Жаркович. За духовното му изграждане изиграла важна роля личността на св. Николай Велимирович в манастира „Жича“, където той идва преди войната като послушник. Приема монашество през 1947 година. Ръкоположен е за йеромонах на Богоявление през 1949 година. Идва на Света Гора в ХиленДарския манастир през 1964 г. от манастира „Каленич“. Избран е за игумен в края на 1992 година.

Като игумен блаженопочившият архимандрит Мойсей пряко много за обновяването на манастира и извежда цяла генерация монаси. Познат със своя тих характер, смирение, кротост и любов към всички. Обичан и уважаван от братята на манастира и цяла Света Гора. Добър познавач на богослужението и типика и усърден молитвеник. Бог го удостоява в края на живота си да види обновен манастира, в който се подвизава близо 50 години, да има значително увеличено монашеско братство и много духовни чеда.

Блаженопочившият архимандрит Мойсей бе погребан на 22 март, понеделник, в ХиленДарския манастир.

В блаженото успение подай, Господи, вечен покой на високопреподобния архимандрит Мойсей и направи да бъде вечна неговата памет! Амин!

ДОКУМЕНТИ

Кандидатура за ръкоположение

Светият Синод на БПЦ, след като разгледа постъпилите кандидатски преписки за ръкоположения на енорийски свещенци, на основание чл. 134 и ВЪВ връзка с чл. 132 от Устава на Българската православна църква реши да бъде публикувано името на следния кандидат:

Русенска епархия – *монах Антоний, брат на Басарбовския манастир, за йерогякон и йеромонах.*

ИНТЕРВЮ † Митрополит ЙОСИФ, на САЩ, Канада и Австралия

Трябва да сме горди, че сме духовни чеда на БПЦ

– Ваше Високопреосвещенство, как се „ражда" и възпитава един добър архиерей? Как Вие се родихте във вярата и кои бяха хората, които Ви отгледаха и възпитаха в нея? Кои са Вашите наставници?

– В св. Библия четем: „Не може човек да приеме нищо, ако му не бъде дадено от небето" (Йоан. 3:27). На мен Бог даде дядо и баба по бащина и майчина линия, които бяха истински православни християни, църковни служители в родното ми село, а след тях – татко и мама, които също бяха много добре възпитани люде. Така по кръвна линия те ме родиха и възпитаха в мен вярващия в Бога младенец.

Впоследствие за наставниците от Духовната семинария и Духовните академии в София и Москва бе лесно да ме образоват и подготвят за по-отговорно служение на Св. Църква. И понеже човек се учи докато е жив, наставничеството продължава духовният ми старец митрополит Геласий, духовният ми „чичо" архимандрит Назарий от Кокалянския манастир, манастирските братя – архимандритите Йосиф, Макарий, Антим и Даниил от Троян, Негово Светейшество Българският патриарх Максим, като Ловчански и Софийски митрополит, приснопаметният му викарий в София – епископ Партений, архимандритите Серафим и Сергий, о. проф. протопрезвитер Благой Чифлянов и особено о. иконом Драгомир Котев от Бистрица (Бог да ги помилва!).

Сега, макар да съм вече епархийски митрополит и духовен наставник, също се нуждая от наставници. Зова духовния ги акумулатор презрежден освен с Божията благодат и мъдрост свише, и с творенията на светите отци, опита и живота в Христа на моите свещеници и епархиоти.

– Оскърбили ли е днес Църквата откъм опитни духовници?

– Аз бих обърнал въпроса, защото ръкоположеният духовник е подготвен и изпратен от духовното си началство да обслужва паството си. Той става по-изкусен в опита си на пастир чрез практиката, т. е. става по-опитен, когато тези, на които е душепочетел, са възкръснали, оздравели и постоянно желаят да се изкачат по духовната лестница.

Например, никой свещенослужител не би си позволил да съкрати богослужба или треба, когато знае, че църковният народ участва активно и знае съдържанието на тоя, което той служи и душите им жадуват за молитва и богослужение. Там, където липсва интерес и духовен стремеж или тези, които присъстват не разбират нищо, някои недобросъвестни свещенослужители са склонни или да съкращават, или въобще не служат.

Знаем, че „всичко небесно и земно е под един Глава – Христа" (Еф.1:10), Той е „Глава на Църквата, която е Негово тяло, пълнота на Тогова, Който изпълня всичко във всичко" (Ef. 1:22-23). Така че, като чета църковните сайтове в Интернет и множеството духовни книги и наблюдавам църковния живот, все по-активното участие и интерес на православното ни изтъпление в задоволяването на духовните ни нужди, е увереност мога да заявя, че Църквата днес не е оскърбяла откъм опитни духовници. Напротив, нарастващата духовна жажда и интерес на миряните е предпоставка за изграждането на все по-добри и опитни духовници, които да могат да отговарят на духовните потребности на своите пасоми.

Опитен е този духовник, който има по-голям личен опит в общуването си с Христос, в осъществяването на Христовите повели в собствения си живот. Неговата дарба и опитност могат да се видят и разберат най-добре в изповедта, по време на която изпъква опитният духовник.

Така че не само добрият пастир прави добър народа Божий, но и народът Божий прави добрия пастир.

– Казвале, че митрополитът се венчава за своята епархия и в нашата Църква то си също е неразривен, както и бракът. Ако говорим конкретно за нашата епархия: имате ли усещането, че именно тя „Вашата половинка"? Защо?

– Ох, сложен е този въпрос за мен. Не че съм привърженик или поддръжник на „свободните брачни съюзи", особено актуални в страните, в които служа, но нещо такова се случи с мен и моята работа през изминалите 28 години. През 1982 г. аз бях командирован като Велички епископ да бъда управляващ Акронска епархия за четири години. През 1986 г. бях повишен от Св. Синод в митрополитско достойнство и отново назначен за Акронски митрополит за още четири години, с право на участие в митрополитските избори в Родина.

На Петия църковно-народен събор по желание на епархията титлата ми стана: „На САЩ, Канада и Австралия митрополит..." На Шестия църковно-народен събор мястото на епархията бе утвърдено и според новия Устав на БПЦ вече сме в унисон с утвърдените изисквания и на епархийския устав, който не бива да противоречи на Устава на БПЦ. При това положение, макар да обичам епархията си, защото с моя съдба и спасение, аз все още не мога да имам усещането, че съм венчан за нея. Защото няколко пъти бях „венчаван" и досега не мога да разбера кой за кого се е венчал. За успокоение на всички обаче, мога да заявя, че тя не е моя „половинка", а цялата е наша и аз съм в нея.

– Простете ми, но аз лично бях много шокиран от намерението Ви да се отпеглите от митрополитското служение. Какво Ви даде основание да го направите?

– В коментара на предишния въпрос се съдържат и мотивите за намерението ми да се отпегля от митрополитското си служение. Освен това тази епархия се простира в 3 големи държави и на 2 континента, при сегашната активна и богата на духовен живот работа в 27-те енории и 2-та манастира, множеството нови църковни общини, големите разстояния, с настъпилата вече моя старост, болежки, слабости и намалели способности и не на последно място моста агентурно минало, както и неангажираността от страна на вярховната ни управа за бъдещото църковно дело зад граница.

Макар Св. Синод единодушно да не прие молбата ми, епархията се нуждае от нов владика, млад, здрав, духовен, чист, без агентурно минало, с висше образование, предан, с мисионерски качества, годен да пътува по суша, въздух и вода и с чувство на отговорност за нелекото служение зад граница.

– А как епархиотите реагираха на това Ваше решение?

– Стана така, както и предполагах. Подадох си оставката, като св. Климент Охридски, с чиято титла (Велички) отидох в Америка, и по подобие на цар Симеон Велики, който не приех оставката му, Св. Синод на БПЦ не прие моята. Моите епархиоти се зарадваха на това, благодарила на Бога и на Св. Синод, опрастяка ми миналото и сега очакват, за мое учудване, още по-активна работа, независимо от световната криза и моята възраст.

– Тук постоянно слушам, че в църковно отношение гърците, руснаците, румънците, сърбите – всс другите, правят нещата по-добре от нас. На какво се дължат нашите комплекси като Църква и основатели ли са те?

– Когато в една от моите проповеди в епархийска църква критикуно споделих, че гърците, руснаците, румънците, сърбите и другите имат по-големи църкви, по-голямо посещение и по-добър духовен живот, един от моите слушатели дойде при мен вкрая на службата и ми рече: „Дядо владика, това което каза в проповедта си е така, защото техните етнически църковни общини са по-многобройни. И от многото народ, те имат достатъчно хора, които да посещават и поддържат духовния живот в техните църкви".

Нещо, върху което се размислих впоследствие и установих, че действително, процентно нашите вярващи зад граница не са по-долу от другородните. Мисля, че същите „комплекси" имаме и тук в Родината. Но, понеже сме малка Църква и скромна, а искаме да се равняваме с големите, у нас се явява едно снижение, смущение, неудовлетворение, които се превръщат едва ли не в „комплекси". А тези наши „комплекси" не са основателни. Защото ние сме 13-вековна благодатна Църква, дала толкова неща на света, че не бива да се смущаваме или срамим. Напротив, трябва да сме горди, че сме духовни чеда на БПЦ. Толкова родни български светци имаме – защо не пишем и говорим за тях. Стига сме хвалили и пропагандирали другите народности. Да създадем култ към българските светци – със служби, проповеди, научни конференции и пр. Толкова православна кръв е пролята на наша земя! Къде са писателите ни, научните ни църковни труженици да разработят това богато минало? Толкова достойни свещеници, монаси, монахини сме имали и имаме днес, кой ги знае и поменува? Защо пишем и хвалим предимно другите? Къде е родното ни „Добротолюбие"? Кой да състави нашия „Патерикон"? Кой трябва да се потруди за популяризирането на българската святост, на българския духовен живот и щедрото Божие благословение над БПЦ? Стига с тези „комплекси"! Да се потрудим! Това е угодно на Светия Дух и всъмкото на нас!

– Как бихте прояснили изреченето: Горден се, че съм служите и на БПЦ, защото...

– БПЦ е древна и свята Църква, според българската църковна история, на пето място в диптисите на Вселенската Църква, с богат опит и множество светци, които постоянно се молят на Бога за нас. Защото БПЦ единствена има св. Седмочисленици – св. Кирил и Методий и техните ученици: Климент, Наум, Сава, Горазд и Ангелярий, които са в благословили и повечи от 11 века са имали небесни ангели. Защото БПЦ запази нашата самобитност и национализъм. Петстотин години сме били без правителство и държава. Светата ни Църква е била всичко. Тя е запазила вярата, християнвостта, традициите, обичаите, езика, имена на българско. Запазвайки вярата, тя е запазила българската чест. Защото БПЦ е и моя духовна майка, която ме отхрани, възпита, въпреки да бъда нейн семинарист, студент, професорски стипендиант, монах, йеродякон, йеромонах, игумен, архимандрит, епископ и митрополит, и то с доверие да служа като такъв не заедно с всички митрополити в Отечеството, а на духовните й чеда в диаспора в САЩ, Канада и Австралия.

– Погледнато от дистанцията, която Ви дава Америка и годините: какви е Вашата оценка за развитието на БПЦ през последните 20 години?

– Лесно се прави оценка отдалеч, особено от Америка. Може би затова летвата ми е висока и не всички успяваме да я прескочим, но оценката ми, макар и отдалеч, е все пак добра и обнадеждаваща.

С Божията помощ за тези 20 години с успех превъзмогваме сериозни трудности, като бездуховност, атеизъм, секуларизъм, разкол, реституция, материална недостатъчност, нов закон, вътрешни смущения и какви ли още не изкушения. Все пак сме жива Църква, живеем и съществуваме с надежда, че не само ще оцелеем, но и ще преуспеем. Защото вярваме, че Бог е с нас.

Ако погледнете в църковните ни сайтове, ще видите колко красиви и богати са ни църквите, богослуженията, клирите, Божият народ! Колко много хора вече се изповядват и пристъпват редовно към св. Чаша! Почти всеки епархийски митрополит и местен кмет се старае да построи или благоукрася църквите по градовете и селата. Намират се парични средства за добри и полезни инициативи. Устройват се духовни центрове по епархиите. Попълват се вакантните места с нови високообразовани, дейни и мотивирани свещенослужители и църковни служители. Манастирите се благоустрояват и уреждат административно и духовно. Народът ни, излизайки от кризата, ще стане по-щедъв.

А какво да кажем за висшия клир и вярховната ни управа? Разбира се, много неща още трябва да стоим, но дано похвалите на в. „Труд" ни ентусиазират. Там четем: „Браво на синодалните старци! Дадоха пример как се прилакават бившите противници... Добри политици са архиереите. По правилата – държат приятелите си близо, а враговете (макар и бивши) – още по-близо".

– Този коментар по повод изгора на новия Доростолски митрополит ли е?

– Изтлежда!

– Преди години шокирахте българската общественост с думите, че през 21-ви век Америка ще стане православна. Все още ли сте убеден в това?

– Да, абсолютно потвърждавам убеждението си, че до края на 21-ви век Америка ще стане православна. Защото делата, които Господ вършете, вършим и ние, православните в САЩ, с вяра в Него. Имаме Неговия мир, който ни не се смущава, нито се плашат. Стараем се да пребъдваме в Неговата любов и да спазваме Неговите заповеди и искаме в Него ими от Отца всичко това да стане до края на века.

На стр. 7

РАДУЈТЕ СЕ ВИНАГИ В ГОСПОДА

За христијанске радости, произтичаци от Христовото Възкресение

Архиепс. СЕРАФИМ (Соболев)

Денес на Литургията свети Цариградски ни е дал и свето евангелство четено за Христовото Възкресение. Отначало апостол апостолите радостта вест на св. жени мироносици, а когато те се врърнали от гроба, Сам Възкресилият Господ им се явил и им казал: *„Радуйте се!“* (Мат. 28:9).

Можем да си представим каква голяма радост изпитали мироносиците, а след тях и всички Христови ученици, когато получили вестта за Възкресението, и при тоа, след голямото умножение, когато третирали Господ на Кръста, след тежките страдания и смърт на Христа, Которто те така обичали. Тая радост била толкова необятна, че апостолите не могли да повярват на мироносиците, когато последните им съобщили за Христовото Възкресение. Никои от учениците от радост не вярвали дори и самите си, когато Христос им се явил след Възкресението Си.

Но ако само сигнетите, жените и апостолите изпитали тая радост от явяването на Възкръсналия Господ, Изпитаната и в момента на великите праведници, жените след апостолите, по сигнала на неизменимите Христови слова: *„Хайде Ме, вий, ще видите Мене от Отца Ми; а вий, ще ме видите и ще ме уз ваш Сам“* (Йоан. 14:21).

Тая радост изпитали и жените от велик Есхиф угодник, Свети Серафим Саровски, и то когато бил сам на 26 години, а – когато нему се бил очистил от всичка страсти, а само имал в себе Христовата мост да не изменя на Христа в свои живот и да Му принадлежи с цялото си съществ. Блаженство то от явяването на Господа в слава било тоика голямо, че св. Серафим не могъл да повярва от мостто си след дивото Божественто откровение, шесдесе часа не могъл да каже нито дума и съцвето му се покало от радостно блаженство.

Впрочем другите: *„Радуйте се!“*, отправени от Господа Жени мироносици, включват в себе си не само дивната радост от явяването на Възкръсналото Господ. Тая вестта на говорят и за друг, също така голяма радост, которо трябало да получат мироносиците, апостолите и всичкия останали. Тая радостта, произтичаща от Христовото Възкресение, е по-голяма от всичко друго, и тоа е такова, що Христовата Спасителна Жертва, Которо Христос принесе на Кръста

Тайнството Болка

Насъщна и нуждата на съвременния християнин от трезв и задълбочен анализ на значението и смисъла на болката в човешкия живот. Разбира се, когато заставаме пред „тайнството" на болката лице в лице, ние следва да замълчим. Но това наше мълчание не бива да е породено от незнание, а от силата на достойството ни, придобито чрез нашата подготовка за посещане на болката.

Без да навлизаме по кривите пътеки на прекалената самоувереност, в настоящата разработка се надяваме да достигнем поне до основните крепежи на православната етика за болката, като следваме правите пътища, разтварян за нас в светлината на светоотеческото учение. Ще потърсим помощта на светите отци за постигане на едно по-добро разбиране на драматичното слово на болката както от неговата теоретична, така и от неговата богословска страна, макар и не изчерпателно.

Като цяло в своя живот и учение Православната църква не подценява болката, но и не приема, че тя е непобедима. Защото целият живот на Църквата минава под знака на Кръста Господен. И единственото измерение, в което болката придобива стойност и смисъл, е в живота на Кръста.

Понятие и характер на човешката болка

Учението на светите отци и учители на Църквата ни предава, че болката е натрапник в човешкия живот. Тя не е феномен на естеството, както са считали стоиците; не е неизбежна участ, както приемали песимистите; не е, като за оптимистите, синкана на щастливия живот, нито пък е никаква необяснима мистерия.

Болката е **вид и форма на усещане**, уверява св. Максим Изповедник (Умозрителни глави, *Добротолюбие*, т. 3, изд. м-р „Св. Георги Зограф", Света Гора, 2000 г., с. 251, 115). Както знаем от психологията, болката има две страни: едната се състои от определено усещане, предизвикано от нервните окончания, а другата – от всяко неприятно усещане, независимо дали е телесно, или психично (вж. С. S. Lewis, *The problem of pain*, Plovdiv 1995, p. 90). В своята съкупност тя е доста субективно усещане и е пряко обвързана с психичното натоварване на човека, като може да му влияе допълнително или пък тя да се повлиява от него. В много отношения болката формира крайното въздействие на човека (вж. Σ. Μπαλογιάννη, *Ψυχολογία*, *Θεσσαλονίκη* 1993, p. 81-2).

Св. Григорий Нисийски, много преди зараждането на психологията като отделна наука, в творбата си „За душата" очертава именно тези две страни на болката, като обяснява, че душата страда заедно с тялото, когато то боледува и че тялото също се влияе, когато душата страда (Св. Григорий Нисийски, *За душата*, Избориик, София, 2001 г., с. 126).

Православната антропология посочва още, че душата, като животворяща тялото на човека и формираща образите му за нещата чрез сетивата, винаги ще усеща като болка страдалното състояние на тялото или на самата душа, когато някое от техните сетива е лишено от онази удовлетвореност, която характеризира нормата на нормална дейност.

Така в православно-антропологичен аспект болката е вид и форма на усещане, които принадлежи към областта на логическия дял на душата (за устройството на човека ще говорим в следващите раздели на темата). Тя е всяко едно страдално чувство: „всяка болезненост, всяка горчивина, всяко неприятно нещо" в живота на човека (Ιγνατιου Βενιαμινου, *Ο δρόμος προς την βασιλεία των ουρανών*, Πρέβεζα [3]1992, p. 47).

Всецялостният житейски опит на човека сочи още, че тя притежава **всечовешки характер**. Присъствието на болка в човека е нещо толкова неизменно присъщо, че то, може да бъде характеризирано и като „природа на човешката природа" или като „втора природа на човека" (Θ. Ζήση, *Ηθικά κεφάλαια*, *Θεσσαλονίκη*, 2002, p. 222).

Само че Бог е създал всичко „твърде добро" (Бит. 1:31) и не Той е виновникът за появата на болката. От Стария Завет знаем, че болката е била непозната за цялото творение преди грехопадението. Следователно болката представлява **феномен на следгрехопадеческия** живот.

Видно става, че навлизането на болката в света като всечовешки феномен именно след грехопадението несъмнено притежава определен смисъл. А такъв *определен смисъл* Бог като единственото лично Добро, като Промислител и Творец и Вседържател на всичко, може да допусне само ако е за добро, а не за зло (вж. Св. Йоан Касиан, *Θεώρηση του πνευματικού πολέμου*). А доброто за човека не е друго, освен неговото спасение и участие във вечния живот. От кото естествено заключаваме, че човешката болка има **сотириологичен характер**, тъй като Бог всичко в света е създал за крайно спасение: „Защото Той е създал всичко за битие, и всичко в света е спасително: няма пагубна отрова" (Прем. 1:14).

Не чудно тогава, че всички светии на Православната църква посрещали трудностите и болките в своя живот с радост, с дълбока християнска вяра и очакване като Божие посещение в принизената им природа.

Така православното учение и живот еднозначно указват, че болката е проява на **Божия милост** към падналия човек. Само в неяното присъствие човекът е в състояние лично да почувства всеобщността на човешката трагедия, да пренесе своята лична слабост, както и да види последствията от „отчуждаването" на човека от Бога. Затова, като носител на знание за живота и за крайното предпределение, в личния живот на човека болката придобива **откровенически характер**.

Болката като лично Божие откровение

Страдалческият опит подпомага придобиването на знание за истинската неистина на неистината чрез изпитването от тях. Тоест, разкрива истината за Бога **по пътя на отрицанието**, чрез последиците от Неговото отсъствие (вж. Св. Григорий Нисийски, *Λόγοι εις τους Μακαρισμούς*, Αποστολική διακονία [2]1990, p. 95-103). Така болката подпомага осъзнаването на личното падение и немощ и посредством покаянието отвежда към великата добродетел на смирението. Големият догматик на съвременното богословие покойният проф. Никос Мацукас (1934-2006) казва, че живот, който е „гладко състояние на едно безметежно щастие, което няма връзка с болката или успява временно успешно да го пренебрегва, клони към приравняване на човека с животните или с бездушните неща" (*Το πρόβλημα του κακού*, *Θεσσαλονίκη* [3]1992, p. 105).

В живота на гладкото щастие „окото на човешката душа" – умът, окончателно се отвръща от Бога и тогава душата, неподправана от общението с Бога, изпада в пълна аморесния към божествените неща, които единствени са в състояние да я подсилват и оживотворяват. Душата остава съвършено оголена от Божието присъствие, напълно потушавайки в себе си изкупителната надежда за завръщане към Него. Съществуването, човешкото търце се вкаменява и престава да се притежава повече от греха. Защото как да търси Божията милост човек, в чийто живот отсъства основната и единствена предпоставка за завръщането към Бога и включването в Неговия живот – изкупителната болка на покаянието.

Именно чрез болката човекът придобива усещане за своята греховност и за съществуването на ада. Тогава той най-непосредствено чуе Божия призив за покаяние. Болката е „най-силният проповедник, най-разтърсващият пророк на живота" (*Γιατί ο πόνος στη ζωή μας; Ο ιερός Χρυσόστομος*, *Θεσσαλονίκη*, 1999, p. 13). Болката се явява средството, чрез което човекът в живота в пълнота се разкрива неговата тварност и греховност и чрез което той си спомня Бога. Тогава в ясното пред него се откриват двата единствено възможни пътя за човека: пътят на смъртта и ада и пътят на живота и на Рая, които са съответно пътищата на греха и на покаянието. Това именно е моментът, когато чрез свободната си воля човекът може да поеме по пътя на покаянието и да приеме в себе си Божията благодат или да продължи да я опазва. Затова и всепризнатата традиция нарича времето на болката време на възпитание и лечение.

Всяка човешка болка е резултат от отдръпването на дадено животоподаващо Божие действие. А Божието действие, Божията благодат, обитава само в чистота (вж. Св. Григорий Богослов, *Θεολογικός* 2, PG 36, 53 B). Погледнато пред това онтологично измерение, става видно, че за премахването на болката е нужна духовна чистота или поне опит за нея, който не е друго освен опрощаване на греховете чрез живот в покаяние и на себеотдаване на благодатта Божия.

На практика болката е призив за подемане на борба срещу греха и лукавия. Защото отвоюването на победата срещу греха, макар че се постига със силата Божия, се осъществява в самото човешко съществено, което тогава се оказа по-силно от силите на лукавия. Защото победата срещу греха е логичният резултат от съвкупното, единственото на цялия демиургичен елемент – Бога и човека, срещу действието на недемиургичния – лукавите сили. Човешката душа е арената и мястото, където именно се изявява Божията сила и дяволът бивя побеждаван. И ярмото за осъществяването на победата над лукавия и лукавщината е времето на земния живот, на живота на човека в неговото тленно тяло (Св. Никодим Светогорец, *Λόγος Πόλεμος*, Αθήναι 1997, p. 8).

Дълбоката отчужденост от Бога поражда в човека онази скъстенциална болка, която го разтърсва до дъното на душата му. Тя го довежда съответно или до пълното очаяние, което е хула срещу Светия Дух, или до покаянието. В показанието болката придобива духовно съдържание, защото тогава в душата се ражда скръбта като страст по Бога, която е „свръхсетивна благодат" (св. Максим Изповедник казва, че страстта (страданието, от гр. то πάθος) се явява или като свръхсетивна благодат (χάρις των υπέρ φύσιν), или като неестествена капитулация (σύμβασις των παρά φύσιν). И именно тогава болката се преобразява в окова лечебно средство, което е възлюбуваното от светите отци на Църквата – скръбта по Бога (срв. Св. Йоан Златоуст, *Девет слова за покаянието*, София, 1994, с. 126. Св. Григорий Нисийски, *Λόγοι εις τους Μακαρισμούς*, Αποστολική διακονία [2]1990, p. 97).

Скръбта по Бога е онази очистителна мъка, която е изразител на най-дълбоките екзистенциални преобръщания, предизвикани от действието на Божията благодат в човека. Тази духовна болка е силното тръпване на добродетелта, което отново връща човека към единение с Бога и с ближните му. Само в това онтологично измерение болката на скръбта става спасителна, защото спасението „се достига посредством скърбите на покаянието" (Св. Григорий Нисийски, *Λόγοι εις τους Μακαρισμούς*, Αποστολική διακονία [2]1990, p. 94). И притихнали, заставаме пред чудото, когато самият плод на греха – болката унищожава своя родител – греха (Св. Йоан Златоуст, *Девет слова за покаянието*, София, 1994, с. 118).

Чрез покаянието човекът навлиза в живота на любовта Божия, където силата на греха отпада сама, защото душата е започнала да търси отвътрето и благо. В него скръбта от светска се преобразява в скръб по Бога (за различаването на тези два вида скръб говори св. ап. Павел: „скръбта по Бога произвежда неизменно покаяние за спасение, а светската скръб докарва смърт" (2 Кор. 7:10). Точно в това преображение болката на скръбта става добродетел, защото чрез нея човекът става причастник на добродетелта на смирението, което е присъщо само на Бога.

Вследствие болката на скръбта човекът вкуша от благото, достига до познание за истински доброто (Св. Григорий Нисийски, *Λόγοι εις τους Μακαρισμούς*, Αποστολική διακονία [2]1990, σ. 103). От това познание в него се ражда истинната радост на душата – утешителният плач. „Който пребивава в постоянен плач по Бога, той не престава ежедневно да празнува" (Преп. Йоан Лествичник, *Лествица* 7:37, СИ, 1982 г.), казва св. Йоан Лествичник. И само тогава човекът се отсъсва от порочния кръг *грях-страст-грях-страст* и бива отвеждан под действията на тъсрената от него нетварна благодат в лечебния живот на добродетелта, който извежда от порочния кръг на греха и който изобрася сложното, схематично протича по следния начин: *грях-страст=добродетел-радост*. Защото само под действието на Христовата благодат страстта се преобразява в добродетел.

Затова и разкоинчетво за придобиването от човека на вечна и неотменима стойност иценност се крие в страданието и личната болка в пътя на разпнатата Божия Любов – Кръста Христов, който завършва на Голгота.

Следва

Анула ХРИСТОВА

† IN MEMORIAM

На **11 април** се навършват 40 дни от преждевременната кончина на семинариста **КАЛИН КРЪСТЕВ ЧОНОВ** от четвърти курс на Софийската духовна семинария. Смърт, за която всички ние като едно общество от родители, учители и институции носим своята както обществена, така и лична отговорност. Защото един човек в Христа, посветил себе си на духовното и благородното, си отиде млад твърде нелепо и неочаквано.

Нека в дните на отминаващата сега Великодетница намерим отговори и на въпросите, които изпитанието на светия Кръст чрез смъртта на Калин поставя пред нас.

Калин Чонов е роден на 27 януари 1992 г. в гр. Велико Търново. Единствен син е на приснопаметния великотърновски свещеник от храм „Св. Марина" Кръстьо Чонов. Поствва в СДС през 2006 година. Почива на 3 март след кратко боледуване.

Опелото му бе извършено на 4 март от отец-ректора архимандрит Сергий в семинарския храм „Св. Йоан Рилски".

Поклон пред светлата му памет!

Трябва да сме горди...

От стр. 3

Считаме се за Християни пратеници в Америка, освещавали неправославните чрез Неговата истина и се молим Господ да освети чрез Своята истина и тия, които по нашето слово повярват в Него, за да бъдем в пълно единство в Едната света, съборна и апостолска Църква. Искате доказателства: Гръцката архиепископия има в Америка 10 епархии плюс Йерусалимския викариат; Антиохийската архиепископия обслужва 8 епархии плюс унитайте от източния обряд; Московската патриархия с Руския задграничен синод имат повече от 7 архиерси; Сръбската православна църква също откри 5 епархии; Румънската православна църкваръкоположи още 2-ма епископи; Украинската православна църква е с 4 епархии; Православната църква в Америка има своите 13 митрополии, както и Карпато-руската, Албанската и Българската епархии, които засега имат по один митрополит, но всички се уголемяват по броя на членовете си. Според решението на Всеправославното съвещание в Шамбези през 2009 г., архиерените на всички православни юрисдикции в Америка ще се съберат през май тази година, за да учредят епископската асамблея и да начертаят пътищата на още по-активната ни православна мисия в Америка.

– Когато духът на секуларизма се „вълнлцава" в законодателството на Обединена Европа, как Православието трябва да реагира на това? Трябва ли да се плашим от духа на секуларизма?

– В много мои публикувани интервюта съм коментирал този въпрос. Искам обаче да уверя достоучимия читател, че духът на секуларизма, който се „вълтлава" в законодателството на Обединена Европа, е духът на отстъплението, духът на Антихриста. Врагът на Православието е съцият – дяволът, както и грехът е съцият – отстъплението от Православието.

Затова ние, православните, трябва да реагираме по следния начин: да не забравяме, че Бог е предвидил за нас нещо по-добро; да имаме пред очи Началника и завършителя на вярата ни Господ Исус Христос; да знаем, че в борбата си против греха още не сме се противили до кръв; да не презираме наказанието от Господа и да не отпадаме духом; да укрепваме отпадналите ръце и отслабналите колене, да залягаме да имаме мир помежду си; да гледаме да не би някой да се лиши от Божията благодат (Евр. 12 гл.); да стоим в Православието и при духовете на праведниците, които са достигнали до съвършенство; да търсим винаги истината, която идва от Самия Бог, която се намира в Православието и която с извор на благодатта на Всесветия Дух, а истинските учители на Божието учение, които изтичат от този извор, са светите отци и учители на св. Православна църква.

– Какво може да даде Православието на съременния свят?

– Със силата на Светия Дух да разпространи благовестието Христово в православния му смисъл на изток и запад, на север и юг – по цялата земя. Особено там, дето името Христово още не е известно, та всички да видят и узнаят, че „един е Бог и Отец на всички, Който е над всички, и чрез всички и във всички нас" (Еф. 4:6). И още, съвременният свят нетъй да разбере, че „под небето няма друго име, на човеците дадено, чрез което трябва да се спасим" (Деян. 4:12) и да преклони колене пред Отеца на Господа нашего Иисуса Христа, от Когото се именува всеки род на небесата и на земята, и да повярва в Христовата любов, за да може да проумее „с всички светии, що е ширина и дължина, дълбочина и височина" (Еф. 3:8).

– И мате ли усещането за неизтъкнен дълг и какво още трябва да направите, за да имате „добър отговор" на Страшния Христов съд?

– Когато о. йеромонах Серафим Роуз изповядал един новокръстен православен поклонник на манастира в Платина, то запитал в края на изповедта: „Това ли е всичко?" Той му отговорил: „Да". „О, братко", възтъкнал о. Серафим и поклонникът си помислил: „Ей, трябва да съм наистина добър – той не нарече свой брат". Но след кратко мълчание о. Серафим продължил: „Имаш още много пъ̀т да извървиш..." Този незабравим урок по смирение, но и окуражаване за борба, усещам и аз в моето служение.

Старая се да опазвам вярата и да се подвизавам с добрия подвиг, но пътя още не съм извървял, дълга си още не съм изтлъпил докрай и затова не мога все още да кажа какъв отговор ще дам на страшното Христово съдилище и съответно – какъв венец на правдата ще ми въздаде Господ. Ето защо, макар да стоя на тоя висок пост в БПЦ, се старая да пазя благодатта, с която да служа „благоугодно Богу с благоговение и страх, защото нашият Бог е огън, който изтребя" (Евр. 12:28,29).

Интервюто взе: Александра КАРАМИХАЛЕВА

„Три вълни рьководят Живота: Божията, Вражеската и нашата, човешка, и никой не ще освободи човека от борба в цялата му кого да послерва..."

Архим. Йоан Крестянкин

Човек се променя. „Напред" или „назад", оъзнато или не, но Все пак се променя. Промяня се дори и когато си мисли, че не е така. Аз не търсех съзнателно промяната. Но тя се случи. Случи се така, че нищо в мен Вече не е същото.

„Обръщане" – това е термиинът, който Вярващите използват, за да опишат състоянието на невярващия, който по неведоми пътища Господни е бил докоснат от Вярата. Не коя да е Вяра. А тази, от която бели и която промяня. Която те кара да се поклониш „В очите" и да имаш смелостта да видиш онова, което криеш дори и от самия себе си.

Когато се опитах да споделя с най-близките ми случващото се с мен, чувах *горе-долу* следното: „Прекалявам, залитнал в опасна посока!"; „Какви толкова са греховете ти?"; „Не преувеличавай и не се самонакаввай за глупости!"; „Гледай си семейството и си живей живота"...

Откакто „залитнах", разбрах, че човек не може да осъзнае редиця неща, когато е извън Вярата. ТогаВа сетивата му са затворени за изконни истини, които „пустиа" съвстпа му у чо̀ВЕк живее В привиден мир нормъс себе си, В привидно нормален свят, с привидно нормални хора, които не „залитат" В духовни терзания, защото нямат Време за тях от многото грижи и проблеми В сВоята болезнено материална действителност.

Откакто „залитнах", усещам, че някой предначертано и организирано държи част от нас далеч от истинската, спасителната Вяра, било чрез съзнателно ВъзпитаВан атеизъм, било чрез налагане на криВоразбрана или закрИвена Вяра. А тоВа Води до изБора да стоим далеч от Православната цЪркВа (за тоаи изБор ние ВярВаме, че е истинската, която той на Всяка цена не иска да намираме. Затова подкЪрВя В главите ни мисли и Въпроси, които ние приемаме за сВои: „ЦъркВата е просто една институция, която цели подчинение на масите!"; „Кой гарантира, че Библията и Всички писания са истинна автентични и не-манипулирани от написалите го?"; „ТакаВа йерархия и жажда за Власт цари В ЦъркВата, какВато не можеш и да си представиш..."; „Ако Всичко В ЦъркВата беше от Бога, защо има различни Видове Вяра, защо се Водят Войни за Вярата, защо едни други се отричат?"

Откакто „залитнах", са дадох сметка, че преди тоВа съм Била лишена от способността да Виждам, осъзнаВам и разбирам греховната природа на сВоите действия и постъпки. Логичният резултат от тоВа е греховете да станат естествени и постоянен спътник В живота ми. В побечето случаи ние нито разбираме, нито допускаме, че проблемите В живота ни са естествен резултат именно от греховността ни, дори и когато Връзката между тях е пряка и почти очевидна. В духовната си слепота предпочитаме да сВръзваме нещастията, неудачите, болестите, проблемите си с нещо, което Винаги е извън нас – лоша ни къмет, лошите хора, лошата система, лошите Времена... УспокояВаме се, че когато Все пак Вършим нещо нередно, го правим, защото сме принудени от обстоятелствата, а не защото сме грешни! Просто се опитВаме да оцелеем... С подоба „Вяра" се жиВее много удобно. Имаме оправдание за Всичко. Имаме сВоите причини да не се „самонакаВаме за глупости" и „да си жиВеем жиВота", като ВярВаме, че сме жертВи на обстоятелствата...

Откакто „залитнах", разбрах, че уж си същият, а Вече не си. Уж си жертВа на същите обстоятелства, а Вече не се чувстВаш неВинен. Уж знаеш, че не си лош чоВек и Все пак се плашиш от скритото ти „Аз". Уж си сигурен, че Всяко тВое съзнателно действие е имало сВоето „логично" оправдание, и Все пак то започва да се Водите отВраща...

Все едно си бил сляп и си проглеДнал. С очите, с които може да Виждаш само сърцето, когато бъде докоснато от Вярата, чрез Божията любоВ и милост. А наоколо – същите хора, същите проблеми, същата удобна псеВдоВяра, според която то си неВинен, а лоши са Всички останали... Само че В сърцето ти Вече „тупти" друга Вяра. Вяра, която е Жива. Вяра, която те променя. Вяра, от която болш, защото ти показВа онова, което някой съзнателно не е искал да ВиДиш. Вяра, която те изпъЛва с различно съдържание и те преВръща В „черната овца" на общността, В която жиВееш и В която обичаш. Онзи общност, чиято Внушена псеВдоВяра те прВеше спокоен В слепотата си и чиито „пастир" е онзи, който те оСлепил. Онзи, който обърКва представите за добро и зло, който подчинЕва ценностите, които Внушава, че богоВе сме самите ни... Онзи, който В самото начало прЕвърна греХа В наш естествен спътник и Вече хиляди години се наслажДава на резултатите от тоВа. Онзи, който В хордостта си реши, че е по-Велик от Великия! А общността го последВа, защото е лесно и удобно да се жиВее без самообВинения, без нужда от изповед, без потребност от прИчастие, без Бога, защото някой Бил казал, че Той не съществуВа... ПоследВа го В хордостта, зюбаВа, омраза и духовното неВежестВо. Следва го В

ДОБРИЯТ ПАСТИР и черната овца

„Не бой се, малко стадо!" (Лука. 12.32)

изцяло и единстВено наш и не допускаме, че Всящ-ност ни е Внушен!. Ябно ниякой иска тоВа! Защото се страхуВа, че там, като В истинИ Божи дом, ще намерим истината, която той на Всяка цена не иска да намираме. Затова подкЪрВя В главите ни мисли и Въпроси, които ние приемаме за сВои: „ЦъркВата е просто една институция, която цели подчинение на масите!"; „Кой гарантира, че Библията и Всички писания са истинна автентични и не-манипулирани от написалите го?"; „ТакаВа йерархия и жажда за Власт цари В ЦъркВата, какВато не можеш и да си представиш..."; „Ако Всичко В ЦъркВата беше от Бога, защо има различни Видове Вяра, защо се Водят Войни за Вярата, защо едни други се отричат?"

Откакто „залитнах", са дадох сметка, че преди тоВа съм Била лишена от способността да Виждам, осъзнаВам и разбирам греховната природа на сВоите действия и постъпки. Логичният резултат от тоВа е греховете да станат естествен и постоянен спътник В живота ми. В побечето случаи ние нито разбираме, нито допускаме, че проблемите В живота ни са естествен резултат именно от греховността ни, дори и когато Връзката между тях е пряка и почти очевидна. В духовната си слепота предпочитаме да сВръзваме нещастията, неудачите, болестите, проблемите си с нещо, което Винаги е извън нас – лоша ни къмет, лошите хора, лошата система, лошите Времена... УспокояВаме се, че когато Все пак Вършим нещо нередно, го правим, защото сме принудени от обстоятелствата, а не защото сме грешни! Просто се опитВаме да оцелеем... С подоба „Вяра" се жиВее много удобно. Имаме оправдание за Всичко. Имаме сВоите причини да не се „самонакаВаме за глупости" и „да си жиВеем жиВота", като ВярВаме, че сме жертВи на обстоятелствата...

Все едно си бил сляп и си проглеДнал. С очите, с които може да Виждаш само сърцето, когато бъде докоснато от Вярата, чрез Божията любоВ и милост. А наоколо – същите хора, същите проблеми, същата удобна псеВдоВяра, според която то си неВинен, а лоши са Всички останали... Само че В сърцето ти Вече „тупти" друга Вяра. Вяра, която е Жива. Вяра, която те променя. Вяра, от която болш, защото ти показВа онова, което някой съзнателно не е искал да ВиДиш. Вяра, която те изпъЛва с различно съдържание и те преВръща В „черната овца" на общността, В която жиВееш и В която обичаш. Онзи общност, чиято Внушена псеВдоВяра те прВеше спокоен В слепотата си и чиито „пастир" е онзи, който те оСлепил. Онзи, който обърКва представите за добро и зло, който подчинЕва ценностите, които Внушава, че богоВе сме самите ни... Онзи, който В самото начало прЕвърна греХа В наш естествен спътник и Вече хиляди години се наслажДава на резултатите от тоВа. Онзи, който В хордостта си реши, че е по-Велик от Великия! А общността го последВа, защото е лесно и удобно да се жиВее без самообВинения, без нужда от изповед, без потребност от прИчастие, без Бога, защото някой Бил казал, че Той не съществуВа... ПоследВа го В хордостта, зюбаВа, омраза и духовното неВежестВо. Следва го В

АБОНАМЕНТ 2010

ТАЛОН ЗА АБОНАМЕНТ
за „Църковен вестник"

Посочете периода от време, през който искате да сте абонирани

.....

Име .....

Презиме .....

Фамилия .....

гр./с..... п. код .....

обл. .....

обл. .....

ж.к./ул. ..... №... бл. .....

вх. ..... ап. ..... тел: .....

Изпращайте на адреса на издателстото попълнения талон за абонамент с приложен документ за платен абонамент (банково бордеро или пощенски запис).

МОЛЯ, ИЗПИСВАЙТЕ ТОЧНИЯ АДРЕС, НА КОЙТО ЖЕЛАЕТЕ ДА ПОЛУЧАВАТЕ „ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК".

АКО ИЗПРАЩАТЕ ПАРИТЕ ЗА АБОНАМЕНТ ПО БАНКОВ ПЪТ, ОТБЕЛЯЗВАЙТЕ В ДОКУМЕНТА ЦЕЛТА НА ПЛАЩАНЕТО.

Църква и Богословски факултет се трудят заедно на Божията нива

17 март стана знаменателна дата за Великотърновска епархия и Великотърновския православен богословски факултет, който отбеляза началото на отдавна жадуваното от всички духовно общение и академично сътрудничество между двете братски институции.

От страна на Великотърновската света митрополия в срещата взеха участие Негово Високопреосвещенство Великотърновският митрополит Григорий, който председателстваше събранието, отец-протосинглът свещеноиконом Славчо Иванов, секретарят на митрополията свещеник Михаил Хаджиев и завеждащият просветно-мисионерския отдел на Митрополията г-н Валентин Кожухаров. От страна на Православния богословски факултет участие взеха всички преподаватели, начело с декана доц. д-р Димитър Попмарийов, зам.-декан по научната дейност доц. д-р Елена Попова, зам.-декан по учебната дейност доц. д-р Евгени Николов и ръководителят на катедра Църковни изкуства доц. д-р Миглена Пращкова.

След изпросване благословението на Светия Дух и изпяване тропара на Петдесетница, участниците в събранието устремиха взор към високопреосвещения домакин на събитието, който благослови всички и с кратка вдъхновяваща реч очерта огромното значение на срещата между двете институции, която поставя основата за по-нататъшното ползотворно сътрудничество между Църква и Богословски факултет в тяхната обща работа на Божията нива.

Думите на архиерея бяха потвърдени и от декана на факултета, който в своето обръщение подчерта общата основа на църковната и академичната богословска дейност – ума, сърцата и душите на младите хора, и на настоящите и бъдещите свещеномонаси и на Църквата ни.

Събранието продължи с изказванията на представителите на митрополията и ръководството на факултета. Тези изказвания положиха доброто начало на последвалите разговори, дискусии, мнения и предложения. Разговорите показаха, че съвременните условия на живот в Църквата и държавата правят още по-наложително обединяването на усилията на клира и миряните за повишаване духовната просвета сред младите хора.

Дискусиите подсказаха, че е необходимо двете институции да съгласуват по-добре своите образователни програми, богословските въпроси, стоящи за доизясняване пред църковния клир и богословската академична общност, опита в дейността по обучението и възпитаването на младите с цел преодоляване на застоя в някои сфери на духовния ни църковен живот. Мненията потвърдиха факта, че Великотърновска епархия би могла много по-успешно да използва знанията, опита и дръзновението на преподавателите от факултета за решаване на редица задачи, стоящи пред Църквата, и съществено по-бе установено, че и Богословският факултет би могъл да използва силите и възможностите на епархията в своята преподавателска дейност, в обучението и реализацията на младите богослови. Накрая се извърши добра равносметка на проведените разговори и дискусии, която намери израз в решенията взети на срещата. В обобщен вид те се изразяват в следното:

1. Срещите между Великотърновска света митрополия и целия преподавателски състав на Православния богословски факултет да се провеждат не по-малко от два пъти годишно за решаване на текущите въпроси в дейността на двете институции.

2. В хода на осъществяването на дейности на Митрополията и на Православния факултет непрекъснато да тече информация за найважните събития (както от вътрешен, така и от международен характер), провеждани в двете институции, и участие в тях на представители на митрополията и на факултета.

3. Съгласуване на образователни програми, на проекти по отделни дейности на митрополията и факултета (особено в областта на иконографията и зографисването) и на общи за двете институции дейности в областта на православната просвета и православната мисия.

4. Организиране на постоянноедействащ семинар по въпросите на православното богословие и на живата църковна практика с участието на представители на Митрополията и на Православния богословски факултет под председателството на Негово Високопреосвещенство Великотърновския митрополит Григорий.

5. Организиране на постоянноедействаща целогодишна изложба на творби на православни иконографи, зографи и дърворезбари, както и на книги и други публикации на наши архиереи, свещенослужители и преподаватели от факултета.

6. Търсене на най-удачния подход за създаване на организация за превод от църковнославянски на български език на все още непреведени, но най-необходими богослужебни книги и текстове, като се търси найподходящата форма на работа и се използва потенциалът на Великотърновския университет, на Богословския факултет и на Великотърновска митрополия, както и на други научни и църковни звена от страната, включително на Светия Синод на Българската православна църква.

7. Използване на свещенически конференции, които редовно се провеждат ежемесечно във всяка от десетте духовни околии на Великотърновска епархия, като форум за единодействие и сътрудничество между Великотърновска митрополия и Богословския факултет с участието в тях на преподавателите от факултета, и съцверяемо използване на научно-преподавателския потенциал на Богословския факултет от свещенослужителите на епархията, като те вземат участие в неговите научни и учебни прояви.

Срещата, която продължи от 9, 30 до 14, 30 ч., завърши с взаимно удовлетворение от начеватата знаменателна инициатива между Великотърновска света митрополия и Православния богословски факултет и с надеждата, че началото ще има непрекъснато и плодотворно продължение през следващите години за благото на Църквата, богословската академична общност и Отечеството.

Миозина преподаватели дариха на Митрополията броеве от последните си книги и други научни трудове, които Негово Високопреосвещенство постави на челно място в Епархийската библиотека. Той от своя страна подари икони и църковни календари на всеки преподавател и благослови участниците с упование за продължение на това добро начало.

След среща всички се отправиха към храмовете за участие в Малкото повечерие, където с умиление и кайно чувство молитвено участваха в изчитането на целия канон на св. Андрей Критски.

Великотърновска митрополия

Благовещенски четения 2010 г. в СДС „Св. Йоан Рилски“

И тази година на **24 март**, в навечерието на светлия празник Благовещение, в СДС е благословението на ректора – Негово Високопреосвещение архимандрит Сергий, се проведе традиционният богословски семинар „Благовещенски четения“. Този пъ програмата на семинара беше под наслов „Благовестието и нашата съвременност“ и включваше тет доклада.

В началото на семинара архимандрит Сергий произнесе приветствено слово и всички присъстващи изпяха тропара на небесния покровител на духовната ни школа – свети Йоан Рилски Чудотворец. След това с „Вечная памят“ бе почетена светлата памет на починалия в началото на този месец семинарист Калин Чонов, а Тодор Стоянов от IV курс – най-близкият приятел и съученик на Калин, прочете поетичната творба „Чудното цвете“от архимандрит Серафим (Алексиев), която завършва с думите: „... в градината на Бога кога изчезне никой цвят от нас, да не роптаем в бунт и във тревога“, защото „над Своите цветя Бог има власт!“

Рефератите на тазгодишните Благовещенски четения бяха подготвени под ръководството на ефимерия свещ. Божидар Маринов и преподавателите г-н Иван Николов и г-н Димитър Попов, и представени от семинаристите: Мирослав Александров от I курс, Светослав Цеков от IV курс, Димитър Митев от I паралелен курс, Кирил Димов и Иван Шишков от V курс.

За по-пълното изясняване съдържанието на рефератите беше подготвена и подходяща, съпътваща ги мултимедийна презентация.

Встъпителен доклад на тема „Свето Благовещение“ изнесе учител-възпитателят г-н Благовест Борисов. Историята за чудотворната дарба на Богородичната икона „Изцелителка“ е един пример, който ни показва, че когато човек има силна вяра, и в днешно време се случават чудеса. Паметта на тази икона се чества на 18 септември.

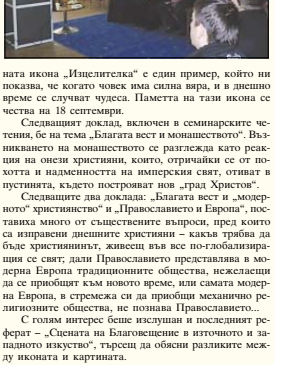

Следващият доклад, включен в семинарските четения, бе на тема „Благата вест и монашеството“. Възникването на монашеството се разглежда като реакция на онези християни, които, отричайки се от похвата и надменността на имперския свят, отиват в пустинята, където построяват нов „град Христов“.

Следващите два доклада: „Благата вест и „модерното“ християнство“ и „Православието и Европа“, поставиха много от съществените въпроси, пред които са изправени днешните християни – какъв трябва да бъде християнинът, живеещ във все по-глобализация се свят; дали Православието представлява в модерна Европа традиционните общества, нежелаещи да се приобщят към новото време, или самата модерна Европа, в стремежа си да приобщи механично религиозните общества, не познава Православието...

С голям интерес беше изслушан и последният реферат – „Сцената на Благовещение в източното и западното изкуство“, тръсещ да обясни разликите между иконата и картината.

Семинаристът от първи курс Борислав Борисов изпълни вдъхновено стихотворението – молитва „Води ме Ти“ от архим. Серафим (Алексиев), с което завършиха тазгодишните семинарски четения.

СДС „Св. Йоан Рилски“

ЗАПОЧНА АБОНИРАНЕТО ЗА 2010 г.
„Църковен вестник“
1 година..... 25,00 лв.
6 месеца ..... 12,50 лв.
3 месеца ..... 6,25 лв.
ед. цена ..... 0,70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА
СВ. СИНОД, София – 1000
ул. „Оборище“ № 4
тел. 987-56-11, тел./факс 980-30-16
МОЛ: Танка Тончева Христова
e-mail: sinizdat@gmail.com
РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ
Ръкописи не се връщат.

Банкова сметка на Синодално издателство на БПЦ
УниКредит Булбанк – София, ул. „Алабин“ № 58
IBAN BG97UNCR96601018147018, BIC код: UNCRBGSF
Сумите да се изпращат с поценки запис или по банкова сметка, в които да се изписва точният адрес и поценкиният код на получателя!
„Църковен вестник“ съдържа свещени текстове и изображения и не бива да се използа за битови нужди.